

[Korsgaard.]

mindst overfor de enkelte Firmaer. Den ene Form for Kredit er den, at det paagældende Firma skal indgaa med alt, hvad det ejer og har, før Statskassen faar Tab. Den anden Art er, at den paagældende Virksomhed kun skal indgaa med en mindre Risiko i Forhold til den Leverance, hvorom der er Tale, og at Staten saa overtager Risikoen for i hvert Fald den væsentligste Del af det Beløb, Firmaet skal have. Det er, tror jeg man har Lov til at sige, to overmaade forskellige Former for Kredit. Og jeg for mit Vedkommende kan ikke mene andet end, at den første Form, hvor Firmaet altsaa gaar ind med alt, hvad det ejer og har, som Garant for, at Staten faar sine Penge igen, er saa langt at foretrække, og jeg vil i det hele taget tilade mig at udtale, at den sidste Form for Kredit bør man være mere varsom med, end man hidtil har været, og jeg vil da navnlig paa det alvorligste fraaede, at man gaar videre, end man allerede er gaaet.

Vi fra vor Side kunde have ønsket, at Bestemmelser vedrørende Eksportkredit og Ændringer heri til enhver Tid blev fastsat paa særlige Love, og min Partifælle det ærede Medlem Hr. Pitzner og jeg har ogsaa fremsat Ønsker herom i Finansudvalget, men da de øvrige Partier ikke mente, der i Øjeblikket var Grund til at ændre den alt bestaaende Lov af Hensyn til dette, at der ønskes et større Beløb, end der findes i den paagældende Lov, saa frafaldt vi ved denne Lejlighed Ønsket om en særlig Lov. Vi er imidlertid af den Mening, at i Fremtiden, bør disse Ændringer foretages ved særlig Lov, og det falder for det nærmest kommende Aar saa meget mere naturligt, som den gældende Lov vistnok udløber i Løbet af 1932. Naar vi ønsker Foranstaltninger af den her omhandlede Art foretaget ved en særlig Lov, er det naturligvis bl. a., fordi man derigennem faar Lejlighed til at faa en Udvalgsbehandling, hvor man kan faa alle de Oplysninger, som man maatte ønske. Man vil kunne sige, at den samme Adkomst har Finansudvalget altid, men det er dog en Kendsgerning, at man ved Behandlingen af særlige Love altid faar Lejlighed til en mere indgaaende Forhandling af de foreliggende Forhold, end naar Sagen skal afgøres i Finansudvalget, der, som alle

ved, har saa mange andre Ting at træffe Beslutning om, hvorfor den Tid, det kan anvende paa de enkelte Spørgsmaal, maa siges til en vis Grad at være begrænset.

Vi tiltræder altsaa Forslaget for i Aar, men henstiller til den højtærede Minister, at han i Fremtiden søger Ændringer af denne Art gennemført ved særlig Lov, idet vi altsaa anser dette for at være det heldigste.

Holdgaard: Ja, det er en Selvfølge, at jeg paa mit Partis Vegne maa anbefale at stemme for Ændringsforslag Nr. 187, og det af to Grunde, kan jeg næsten sige. For det første selvfølgelig, fordi vi var med til at give Tilsagn om den Bevilling i Fjor; men ogsaa ud fra den Betragtning, at almindelig Sømmelighed kræver, at naar Rigsdagen gennem en Tekstanmærkning vedtager en Lovbestemmelse om at yde et saadant Beløb, saa kan man ikke modsætte sig at udbetale det. Af disse to Grunde maa jeg naturnødvendigt anbefale at stemme for dette Ændringsforslag.

Det ærede Medlem Hr. Kyed talte om et æret Medlems Spaadom. Det vil jeg nu lade de to ærede Medlemmer selv afgøre, men det forekommer mig i øvrigt, at Partiet Venstre vel kan have nok i sine egne Spaadomme og Paastande. Jeg erindrer i den Anledning om den Debat, der blev ført ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling her i Fjor, og hvorunder det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal med Styrke hævdede, at vi gennem den Tekstanmærkning har sikret Sukkerroedyrkerne en bestemt Mindstepris af 2 Kr. pr. Dobbeltcentner. Dette, hævdede jeg den Gang, var kun en Paastand, der ikke havde noget med Virkeligheden at gøre, og det burde en saa klog Mand som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kunne have indrømmet; det er jo en Selvfølge, at naar man sætter et bestemt Beløb, kan man ikke samtidig sikre en Mindstepris. Nu foreligger det ogsaa klart oplyst gennem de Oplysninger, vi har faaet i Finansudvalget, at Sukkerroedyrkerne ikke faar de 2 Kroner, men kun ca. 1 Kr. 60 Ø. pr. Dobbeltcentner Roer. Jeg nævner det, fordi man formentlig vil blive ved at køre Landet rundt, paa Møder og i Pressen, med, at man har sikret disse Sukkerroedyrkere en bestemt Mindstepris. Men det er i hvert Fald en urigtig Paastand, som jeg hævdede i